

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Gallia Vindicata, In Qua Testimoniis Exemplisque
Gallicanæ Præsertim Ecclesiæ, Quæ Pro Regalia, Ac
Quatuor Parisiensibus Propositionibus A Ludovico
Maimburgo, Aliisque producta sunt, Refutantur**

Sfondrati, Celestino

[Ort nicht ermittelt], MDCLXXXVIII.

6. Necnon Apollinaris, Joviniani, Ruffini, Pelagij, Nestorij.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38277

universale expetebatur, ut videlicet singuli Episcopi de suarum Ecclesiarum usu ac consuetudine testari possent. Et quia pauci Episcopi Africani contra tot millium Episcoporum, imò totius Orbis sententiam (ut testatur Augustinus) non solum privatam opinionem sustinebant, verum etiam contra Decretum Pontificis Romani ne quidem operiri Concilium, & interim repetito Baptismo abstinere volebant, imò primam Sedem convitijs onerabant, planè sacro calamo indignis (qua de causa S. Augustinus (a) Cyprianum reprehendit) jure merito excommunicationem illis Romanus Pontifex Stephanus minatus est, non tamen inflixit, deprecante Dionysio Patriarcha Alexandrino; sic enim ipse testatur epistolâ ad Xistum Pontificem : (b) *Atque ut pro omnibus Episcopis illum deprecarer, epistolam scripsi.* De quo vide Schelstrate (c) & Alexandrum Natalem, (d) & simul adverte, moris fuisse, ut sanctissimi Episcopi excommunicationem apud Romanos Pontifices deprecarentur, eamque ne vibrarent dissuaderent; sic Irenæus Victorem, sic Dionysius Stephanum Pontifices rogârunt.

Ex hoc Cypriani conflictu magnum pro Infallibilitate Pontificia argumentum sumitur. Cyprianus tantâ doctrinâ, pietate, eloquentiâ, ingenio, ac insuper tot Episcoporum, & trium Synodorum votis subnixus, ubi tamen à Romano Pontifice secessit, in hæresin & errores prolapsus est, postea ab Ecclesia damnatus; naufragium fecit, anchoram perdidit; quis ergo deinceps speret, se absque periculo & impune à Romani Pontificis sententia deflexurum, sibi que stationem promittat Cypriano cadente? *Tu es Petrus, & super hanc Petram, inquit Christus, edificabo Ecclesiam meam.* Ergo super hanc Petram ædificium es, extra hanc Petram ruina.

VI. Anno CCCLXXIII. Primus Damasus hæresin Apollinaris, simulque Timotheum & Vitalem Apollinaris discipulos extra Concilium Oecumenicum damnavit. Negabant isti Divinitatem Spiritûs S. Damasi verò Decretum fuisse peremptorium & decisivum, ac necessitatem Ecclesijs imposuisse, ut reciperetur, authenticis

(a) August. lib. 5. contra Donat. cap. 25. (b) Apud Euseb. lib. 7. cap. 5. (c) Schelstr. in antiquit. illustrata p. 2. dissert. I. cap. 5. a. 5. (d) Alex. Natal. ad seculum 3. Dissert. 12.

thenticis Documentis probari potest, ac insuper testimonio Ecclesiæ Gallicanæ. Theodoretus hæc habet: (a) *Damasus simul ut exortam hanc hæresin accepit, non Apollinarem solum, verum etiam Timotheum ejus discipulum abdicavit, quam rem etiam Episcopis Orientalibus significavit.* Damasus ipse in epist. ad Episcopos Orientis: (b) *Sciatis velim, Fratres, nos Timotheum ipsum cum impio ejus dogmate jam pridem abdicasse, & ob eam causam credimus, impias ejus reliquias nihil in posterum momenti habituras. Jam enim semel formulam fidei edidimus &c.* Et post pauca: *Quid est, quod abdicatorem Timothei à me rursus requiratis, qui etiam hic judicio Sedis Apostolica abdicatus est unà cum Magistro suo Apollinari? quod si alios quosdam ad suam perducatur sententiam, sciant illi, se cum illo unà perituros, ut qui animum induxerint Ecclesiæ Canonis repugnare.* Nota illa Damasi verba: *Jam pridem impium ejus dogma abdicavimus, quam ob causam credimus, ejus reliquias nihil in posterum momenti habituras.* Quæ causalis supponit omninò, sententias Pontificis Romani in causis fidei esse ultimas & irreformabiles, alioquin quæ esset consequentia? *Damnāvimus dogma Apollinaris, ergo illud dogma nihil amplius momenti habebit?* Imò habebit, quia damnatio Pontificis revocari potest, & errori subiecta, nec certam fidem facit, nisi ab Ecclesia recipiatur; non ergo sufficit à Damaso damnatam esse. Sed & illa verba: *Sciant, se cum Apollinari unà perituros, &c.* eandem Infallibilitatem ostendunt. Ipsi Galliæ Episcopi ex hoc Damasi Decreto Pontificiam Infallibilitatem recentissimè agnoverunt, & Papæ Decreta divinà ac summà per universam Ecclesiam auctoritate niti professi sunt. Sic enim ad Innocentium X. anno 1653. scribunt: *Perseptum enim habebat (Zosimus videl. PP.) non solum ex Christi pollicitatione, sed etiam ex actis priorum Pontificum, & ex anathematis adversus Apollinarem & Macedonium nondum ab ulla Oecumenica Synodo damnatos à Damaso paulo antè jactis, judicium pro sancienda Regula fidei à Summis Pontificibus lata, divinà eque ac summà per universam Ecclesiam auctoritate niti, cui Christiani omnes ex officio ipsius etiam mentis obsequium prestare teneantur. Nèq; obstat, post Damasi definitionem in Concilio Constantinopolitano eandem Pneumatomachorum causam fuisse agitatam, damnatamque; nèque enim id factum, quod sententia Pontificis incertæ fidei esset, ac retractari posset, sed quia hæretici eadem temeritate, quâ Spiritui Sancto sacræque Scripturæ, etiam Pontificum judicio*

C c

oblu-

(a) Theodoret. lib. 5. cap. 10. (b) Theodoretus ibidem,

obluſtabantur, & quid mirum, qui DEO & Scripturæ non crede-
bant, non credidiſſe Pontifici? num idem errare ſcriptura poteſt,
quia hæretici ſcripturæ non credunt? Ut ergo eorum contumacia
tot Patrum doctrinâ & pietate florentium teſtimonijs, ac inſuper
argumentis, quæ ab illis in medium proferebantur, vinceretur,
permiſit Papa, eandem cauſam in plenario Concilio agitari, cujus
auctoritas licet non ſit major Pontificiâ in *decernendo*, ac *decidendo*, eſt
tamen major in *docendo* & *inſtruendo*, ob præclaram ſcientiam, facun-
diam, ac Zelum Episcoporum, qui Concilio interſunt. Sicut ergo
cùm Chriſtus Apoſtoliſ dixit: *Paraclitus autem Spiritus, quem Pater
mittet in nomine meo, ille docebit vos omnia, & ſuggeret vobis omnia, quacumque
dixero* (Græcè εἰπὼν, hoc eſt, dixi, prout etiam Arabicus & Syrus
habet) *vobis*; non idem ſequitur, Spiritum Sanctum majoris eſſe au-
toritatis, quàm Chriſtum, aut poſſe corrigere, quæ à Chriſto
diſta ſunt; ſed tantùm, Spiritûs Sancti partes eſſe, inſinuare, ex-
plicare, & credentium animos ſuaviter, fortiterque diſponere, ut
credant, quæ à Chriſto diſta ſunt; ita Concilij partes ſunt, non
immutare Pontificum Decreta ad fidem pertinentia, ſed ſolum
explicare, & fidelium animos doctrinâ, eloquentiâque, quæ in
Concilijſ abundant, permovere. Et hoc modo intelligendus eſt
etiam S. Auguſtinus, quando, præcipuè in cauſa S. Cypriani, Con-
cilium Univerſale toties commendat. Verbo, Papa eſt ſupra Con-
cilium in *decernendo*, Concilium ſupra Papam in *docendo*, ſi non ſem-
per, at ſæpè; quemadmodum major poteſt eſſe in Senatoribus &
Conſultoribus doctrina, jurisque peritia; at penès Judicem major,
imò unica poteſtas judicandi, litèmq; finiendi. Et illud quòque
obſervatione dignum, quod S. Hieronymus notat, videl. in Syno-
do Nicæna, quæ anno 325. celebrata eſt, nullam fieri expreſſam
mentionem errorum Origenis, Valentini, Marcionis, Cataphryga-
rum, aut Manichæi, (a) quos certè ante Synodum fuiſſe dubium non eſt. Ex quo
evidenter colligitur, Patres Nicænæ Synodi ſententias Summorum
Pontificum pro indubitatis habuiſſe, alioquin cur eas hæreſes in-
tactas & indemnatas relinquerent, quas ſoli Pontifices damnâſſent
extra Concilium Univerſale? damnatas enim eſſe à Pontificibus,
& idem quòque ab Eccleſia rejeſtas patet tum ex ijs, quæ diximus,

(a) Hieron. epiſt. 65. cap. 1.

tum ex luculento Damasi testimonio, sic enim ad Stephanum Archiepiscopum Carchaginensem, & tria Africæ Concilia scribit: *Scitis, Fratres Charissimi, firmamentum à DEO fixum, & immobile suorum Sacerdotum, id est, omnium Episcoporum Apostolicam Sedem esse constitutam, & verticem Ecclesiarum &c. nam ut nōstis, Synodum sine ejus auctoritate fieri non est Catholicum, neque ulla unquam Concilia rata leguntur, quæ non fuerint ejus fulta auctoritate &c.* Et circa medium: *Cujus Sedis Apostolicæ ante omnia decebat eos (Patres Concilij Ariminensis) expectare Decretum. Quæ tantum abest, ut ab Episcopis improbata fuerint, ut ipsi potius ad eundem Damasum ita scriberent: Notum facimus Vestræ Beatitudini, quod quidam fratres venerabiles Episcopos vobis inconsultis à proprio dejiciunt gradum, cum Vestræ Sedis Episcoporum judicium & summorum finem negotiorum Patrum decreta omnium cunctam reservare sententiam inquirendi reverentia de DEI rebus, quas omni curâ & sollicitudine observare debemus. Hæc omnia falsa sunt, si Pontifex errare, ejusque sententiæ in materia fidei corrigi possunt; quomodo enim finis negotiorum suorum Pontifici reservatur, si aliud adhuc Ecclesiæ aut Conciliorum examen & judicium expectandum est? Quomodo Sedi Romanæ Patrum Decreta omnium cunctam reservare sententiam, si post ejus sententiam, quia errare potest, alijs sententijs locus est? Quomodo nulla Concilia rata leguntur, quæ non fuerint Sedis Apostolicæ fulta auctoritate, cum potius Sedis Romanæ judicium non sint rata ex mente adversariorum, nisi Conciliorum auctoritate fulciantur?*

Anno CCCXC. Emerfit, Jarvámque deposuit hæresis Joviniani. Eam S. Hieronymus acri, flammatoque stylo confixit, crederes non tam scribere, quam tonare; sed dum totus est in extollenda Virginitate, visus est in extrema prolabi, & matrimonium quoque averfari, unde multorum in Hieronymum querelæ, quas ille scriptâ apologiâ delevit. Siricius verò Papa, ubi eam hæresin detexit, coactâ Romæ Synodo continuò damnavit, datisque litteris ad S. Ambrosium, nam Mediolani quoque grassabatur, pro damnata haberi eam voluit. Sic enim scribit: *Nos sanè nuptiarum vota non aspernanter accipimus, sed Virginum nuptias majore honorificentia honoramus. Facto igitur Presbyterio (hoc est Synodo) invenimus, ea doctrina nostræ, hoc est, Christi esse contraria, unde omnium nostrum tam Presbyterorum & Diaconorum, quam totius Cleri una lata fuit sententia, ut Jovinianus, Auxentius,*

Genialis, divinâ sententiâ & nostro iudicio in perpetuum damnati extra Ecclesiam remanerent. Quod custodituram Sanctitatem Vestram non ambigens hæc scripta direxi. Ubi etiam nota, Siricium Pontificem pro eodem habere, Dei & Papæ iudicium. Respondit Ambrosius suo & Mediolanensis Synodi nomine: (a) Recognovimus litteris Sanctitatis Tuæ boni Pastoris excubias, qui fideliter commissam Tibi januam servas, & piâ sollicitudine Christi ovile custodis, dignus, quem Domini oves audiant & sequantur.

Anno CCCC. Anastasius Papa Rufinum Origenistarum Coryphæum Romam vocat ad causam dicendam; sed tergiversantem, & comparere renuentem (quippe haud ignorabat, si semel Romæ hæresis notaretur, se toto Orbe Catholico abominationi, & pro hæretico habitum iri) hæresis damnat, & unâ Infallibilitatem Pontificiam egregio testimonio sancit; audi Hieronymum, & postea ipsum Anastasium; Hieronymus ergo hæc de Rufino scribit: (b) *Innocentem te vocas, ad cuius interpretationem (translulerat enim Origenis Periarchon) Roma contremuit? Absentem, qui accusatus respondere non audeat, & in tantum Romane Urbis iudicium fugis, ut magis obsidionem Barbaricam, quam pacatæ Urbis velis sententiam sustinere? Anastasius verò epist. ad Joannem Hierosolymorum Episcopum hæc habet: Absit hæc ab Ecclesia Romana nequaquam Catholica disciplina. Nunquam profectò eveniet, ut aliquâ hoc admittamus ratione, quod iure, meritoque damnamus. Quapropter in toto Orbe Christi DEI diffusa providentia probare dignabitur, accipere nos omnino non posse, quæ Ecclesiam maculent. Mibi certè cura non deerit, Evangelij fidem circa meos custodire populos, partisque populi mei, per quæq; Orbis terrarum spatia diffusa, quantum possum, litteris convenire, ne qua profana Interpretationis origo subrepat. Audis, profiteri Anastasium: Nunquam per Christi providentiam eventurum, sed nec evenire posse, ut Romanus Pontifex recipiat, quæ Ecclesiam maculent. Quid est hoc aliud, quam infallibilem esse?*

Anno circiter CCCCXVI. Innocentius Primus hæresin Pelagianam damnavit extra omne Concilium Oecumenicum, & teste Augustino in signe Infallibilitatis Pontificiæ documentum post se reliquit. Sic enim de Innocentio apud S. Prosperum: (c) *Constituimus, in Pelagium atque Cælestium per venerabilem Episcopum Innocentium de Beatissimi Apostoli Sede prolatam manere sententiam.* Et Gennadius: (d) *Multas*

Cata-

(a) V. Epistolas Rom. Pontificum Tomo I. (b) S. Hieron. apolog. in Rufin. (c) S. Prosper adv. Collator. (d) Gennad. de viris illustr. cap. 43.

Cataphrygas (Innocentius videlicet) & Pelagium ac Cœlestium invenit hereticos, & damnavit eos, & hoc constituit, ut qui natus fuerit de Christiana, rursus nasci debeat per Baptismum, hoc est, baptizari debeat, quod Pelagius damnabat. Idem S. Prosper: Tunc Pelagianorum machina fracta, quando B. memoria Innocentius nefandi erroris capita Apostolico mucrone percussit. S. Augustinus l. 2. contra Pelagium & Cœlestium c. 7. Cœlestius B. Papæ Innocentij non est ausus literis obistere, imò se omnia, quæ Sedes illa damnaret, damnaturum esse promisit. Et lib. 2. cap. 3. contra duas epistolas Pelagianorum: Per Papæ Rescriptum causa Pelagianorum finita est, totòque Orbe post ejus damnationem damnati sunt, ac litteris Innocentij tota de hac re dubitatio sublata est. Et contra Julianum l. 1. c. 4. Puto, eam tibi partem Orbis sufficere debere, in qua primum Apostolorum suorum voluit Dominus martyrio coronare. Cui Ecclesiæ presidentem Beatum Innocentium si audire voluisses, jam tunc periculosam juventutem tuam Pelagianis laqueis exuisses. Nihil enim potuit Vir ille Sanctus Africanis respondere Concilijs, nisi quod antiquitus Apostolica Sedes & Romana cum ceteris tenet perseveranter Ecclesia. Et ferm. 2. de verbis Apostoli: Jam enim de hac causa (hæresi videlicet Pelagiana) duo Concilia missa sunt ad Sedem Apostolicam, inde etiam Rescripta venerunt; causa finita est, utinam etiam error finiatur? Quomodo dici potest per Rescripta Apostolica causa finita esse, si judicia Romani Pontificis errori subiecta sunt, si examinari debent, si consensu Ecclesiæ, si sententiâ Concilij Oecumenici indigent? an Pelagiani respondere non poterant, nullo modo causam finitam esse, quippe in nullo Oecumenico Concilio damnatam; nam Concilia, quorum Augustinus meminit, fuerunt solum Provincialia? Ipsi denique Gallicanæ Ecclesiæ Antistites litteris ad Innocentium X. datis: Innocentius I. Pelagianam hæresin, inveniunt, damnavit olim ad Episcoporum Africa relationem; sic ad Gallicanorum Episcoporum consultationem hæresin ex adverso Pelagianæ oppositam Innocentius X. auctoritate suâ proscripsit &c. Vides, non solum novum exemplum damnatarum ab Innocentio hæreseon, sed etiam Infallibilitatem Romani Pontificis palàm assertam, quid enim aliud sonant illa Augustini verba: Per Papæ Rescriptum causa Pelagianorum finita est, ac litteris Innocentij tota dubitatio sublata. Et illa: Puto, eam tibi partem Orbis sufficere debere, in qua primus Apostolorum martyrio coronatus est. Et illa: Nil potuit vir ille sanctus (Innocentius) Africanis respondere Concilijs, quam quod antiquitus Apostolica Sedes tenet &c.

Anno CCCCXVIII. Cœlestius Pelagianus, cùm pollicitus esset B. Innocentij sententijs acquiescere, postea verò eandem hæresin redoleret, iterum Carthagine in Synodo 214. Patrum damnatus est; sed cùm ab hac Synodi Carthaginensis sententia appellasset, Zosimus Pontifex appellationem recepit; causa recipiendæ appellationis, teste Augustino: (a) *Quòd Cœlestius litteris B. Innocentij Papa, quibus de hac re dubitatio tota sublata est, consentire respondit, & propterea Libellus ejus Catholicus dictus est.* Sed cùm Romæ Cœlestius recusaret, errores, quâ famâ, quâ proprijs scriptis sibi impositos damnare, Zosimus Papa, & Cœlestio, & hæresi Pelagianæ extremum vulnus inflixit, aded, ut post Zosimi Decretum toto Orbe deleta sit. Audi eorum temporum scriptores, qui & hoc testantur, & Pontificiæ Infallibilitati insigne suffragium præstant. S. Prosper: (b) *Concilio, inquit, apud Carthaginem habito ducentorum decem, & septem Episcoporum ad Pontificem Zosimum Synodalia Decreta perlata sunt, quibus probatis per totum Orbem hæresis Pelagiana damnata est.* Ipse Zosimus Pontifex epistolâ ad Aurelium & Episcopos Carthagine congregatos: (c) *Quamvis Patrum traditio Apostolica Sedis auctoritatem tantam tribuerit, ut de ejus judicio disceptare nullus auderet, idque per Canones semper, regulasque servaverit; tamen cùm tantum nobis esset auctoritatis, ut nullus de nostra possit retractare sententia, nihil egimus, quod non ad vestram notitiam nostris ultrò litteris referimus, non quia, quid deberet fieri, nesciremus, aut faceremus aliquid, quod contra utilitatem Ecclesiæ veniens displiceret, sed pariter vobiscum volumus habere tractatum &c.* Nihil poterat pro Infallibilitate clariùs dici, qui enim falli posse Pontificem dicunt, consequenter etiam volunt, de Pontificis judicio disceptari, ejusque sententiam retractari posse; id verò Zosimus negat; & quod Pontifices congregari subindè Concilia permittant, non id necessitatis esse, aut ignorantia, quasi quid deberet fieri nesciat, aut aliquid contra utilitatem Ecclesiæ decernere possit; sed ut fraternæ Charitati consulat. Hæc omnia adversarios manifestè confundunt. Paulinus Diaconus epistolâ ad eundem Zosimum PP. *Beatitudinis Tuæ justitiam obsecro, Domine Zosime Papa Venerabilis; nunquam Fides vera turbatur, & maximè in Ecclesia Apostolica. Cui non sufficit ista sententia? Pontificis videlicet Romani) quis hanc tam salubrem, tam amplexabilem, tam*

(a) S. August. ad Bonifac. contra litter. Pelagij lib. 2. cap. 3. (b) S. Prosper. in Chron. (c) V. integram epistolam apud Baron. ad ann. 418. n. 3.

piam respueret alius, nisi qui à fide devius est? Hæc omninò infallibilitatem Pontificiam sonant, alioquin & *fides Cathedra Romana turbari posset, nec esset à fide devius, qui Pontificijs Decretis non acquiesceret, nec sufficeret Romana sententia.* Ipse S. Augustinus l. 2. retractat. c. 50. restatur, postquam Innocentius, & Zosimus Summi Pontifices doctrinam Pelagij ut hæreticam damnarunt, omnes Catholicos eos pro hæreticis habuisse.

Anno CCCCXXX. Nestoriana hæresis palàm erumpere, larvámque deponere cæpit. Et Cyrillus Alexandriae Episcopus ut primum comparentem vidit, gravissimis scriptis confutavit, nec tamen prius Nestorium pro hæretico habere, ejusque Communionem abstinere ausus est, quàm Cœlestini Pontificis sententiam exquireret. Hic verò indictâ Romam Synodo non solùm Nestorium, hæresisque Nestorianam confixit, totòque Orbe proscriptam voluit, verùm etiam Patribus Synodi Oecumenicæ Ephesinæ, quid in hac causa definire eos oporteret, præscripsit, prohibuitque, ne à sententia Romana vellatum unguem abscederent. Quid amplius cupias pro asserenda suprema & infallibili in causis fidei Pontificum auctoritate? si enim falli Pontifex potest, cur asserit Cyrillus, se nullâ aliâ ratione de Nestorio damnando certum reddi posse, quàm ex sententia Pontificis? & quid est aliud, esse infallibilem, quàm esse certum? & si potest errare Pontifex, cur non possit à Concilio corrigi? & si corrigi potest, cur prohibet, ne aliter Concilium judicet, quàm Papa judicavit? Planè tam sunt invicta Infallibilitatis Pontificiæ hæc argumenta, ut desiderari majora non possint. Sed testes audiamus. Cyrillus ergo epistolâ ad Cœlestinum (cujus hoc initium: *Si in rebus usque adeo serijs*) hæc scribit: *At quamvis ita res habeat, non prius tamen illius communionem confidenter deserere ausi fuimus, quàm hac ipsa Pietati Tuæ indicaremus. Digneris proinde, quid hic sentias, declarare, quò liquido nobis constet, communicare nos cum illo oporteat, an verò liberè ei denunciare, neminem cum eo communicare, qui hujusmodi erroneam doctrinam prædicat.* S. Cœlestinus epistolâ ad Nestorium, quæ in Concilio Ephesino summis laudibus excepta est, & quam Evagrius (a) divinam appellat circa finem: *Apertè igitur hanc nostram scias esse sententiam, ut nisi hanc perfidam novitatem intra decimum diem*

(a) Evagr. lib. I. cap. 4. Baron. anno 430.

diem aperta & scripta confessione damnaveris, ab universalis te Ecclesia Catholicae communionem dejectum scias, quam formam nostri iudicij per filium meum Possidonium Diaconum destinavimus, ut agat vice nostra, quatenus statutum nostrum vel tibi, vel universis Fratribus innotescat. Et in Commonitorio (a) suis Legatis ad Concilium Ephesinum dato, quod nuper Stephanus Balluzius edidit: Auctoritatem Sedis Apostolicae custodire debetis, & conventui interesse, ad disceptationem si fuerit ventum, vos de eorum sententijs judicare debetis, non subire examen. Idem Coelestinus epistola ad Synodum Ephesinam datâ: (b) Direximus pro nostra solitudine sanctos Fratres & Consecratos nostros, qui ijs, quae aguntur, intersint, & quae a nobis antea statuta sunt exequantur, quibus praestandum à vestra sanctitate non dubitamus assensum. Et Projectus Coelestini Legatus: Litterarum S. Papae Coelestini Episcopi formam vestra sanctitas consideret, ut ea, quae & dudum ante definire, & nunc in memoriam revocare dignatus est, juxta communis fidei regulam ad finem deduci jubeatis. Et ibidem Firmus Caesareae Cappadociae Episcopus: Apostolica & sancta Sedes Coelestini sanctissimi Episcopi per litteras, quas misit etiam ante de presenti negotio, sententiam, regulamque praescripsit, quam nos quoque secuti formam illam executioni mandavimus, Canonice Apostolicumque iudicium in illum exequentes. Vides, tantum abesse, ut Pontificum sententiae tanquam errori obnoxiae judicari, corrigique à Concilio debeant, ut potius illae norma ac regulae sint, ad quas Concilij Decreta exigi debeant, erratura & abolenda, si illis non respondeant; nec alias esse Concilij partes, quam ut Pontificum sententias jam prius prolatas exequantur, sicut enim Coelestinus, ejusque Legati, imò & Patres Concilij profitentur. Quod si Concilium à Pontificis sententia deflectat, non Pontifex errabit, sed Concilium; nec sententia Pontificis corrigi, sed Concilij debebit, quod tum ex allatis testimonijs constat, tum etiam luculento exemplo, quod in eadem Synodo Ephesina proditum est. Cum enim Juvenalis Episcopus Hierosolymitanus ob celebritatem ejus Urbis contra Caesariensis Episcopi jura Primatum totius Palaestinae affectasset, ac etiam communi totius ferè Synodi suffragio obtinisset, obstitere Legati Apostolicae Sedis, & auctoritate, quae supra Concilium pollebant, Decretum Synodi abolitum voluere, id quod

(a) Commonit. Coelest. apud Balluz. ex M. S. Cod. Colbertino, & conservato in Bibliotheca Vaticana. (b) Habetur in actis Synodi Ephes. p. 2. act. 2.

quod S. Leo Magnus memorat, simulque quantum Pontifex Romanus Concilio præstet, his verbis memoriâ dignis ostendit : (a) *Quoties, inquit, ob incurrentes causas Generalis Congregatio facta fuerit Sacerdotum, difficile est, ut cupiditas improborum non aliquid supra mensuram suam moliat appetere, sicut etiam in Ephesina Synodo Juvenalis Episcopus ad obtinendum Palestine Principatum credidit, se posse sufficere, quod sanctæ memoriæ Cyrillus merito perhorrescens multam poposcit scriptis suis, ut illicitis conatibus nullus præbeatur assensus. Hoc tamen proprium definitionis meæ est, ut quantumlibet numerus Sacerdotum amplior aliquid per quorundam subreptionem decernat, id justitiæ consideratione cassetur. Iterum sæpè memoratus S. Cælestinus Papa epistolâ ad S. Ephesinam Synodum : Tandem malorum sine gaudentium est, tandem iniquè loquentium os videmus esse obstructum. Hujusc tamen fideliter peractæ rei vos executores ac defensores nobiscum videamus fuisse fidei Sacerdotes. Ubi iterum vides, non alias esse Concilij partes, quam ut exequatur, quæ à Summo Pontifice definita sunt. Unde facilè responderetur Ludovico Dupino interroganti: Si Pontifices infallibiles sunt, quid opus cogi Concilia? Cui respondeo, cogi Concilia, non ut retractent, revocentque jam semel à Pontificibus definita, sed ut exequantur, ut illustrent, ut compellant, utque ab hæreticis objecta, quæ valent eloquentiâ & ingenio, refutent, prout clarissimè in Concilijs Nicæno & Ephesino apparuit, in quibus Christianæ fidei Dogmata præclarissimis argumentis non tantùm definita, sed etiam illustrata & munita sunt. Non ergo convocantur Concilia, ut Pontificum Decreta examinent, vera an falsa sint, sed ut eorum veritatem magis, magisque illustrent; quemadmodum cum sacrarum Scripturarum sententias ad examen vocamus, non id agitur, ut de eorum veritate dubitetur, sed ut eadem veritas, quam illæ complectuntur, omnibus perspecta fiat, omnique argumentorum genere conspicua evadat: nam & qui telescopijs, aliisque instrumentis solem intuetur, non dubitat, an sol existat, luceatque, sed id agit, ut solem existentem & lucentem magis, magisque agnoscat. Et quoties unum, idemque dogma in diversis Concilijs Oecumenicis examinatum, discussumque est? num idèd prioris Concilij dubia fides, & errori obnoxia? sic contra hæresin Arrianam post Nicænam Synodum etiam in Synodis Sardicensi, &*

D d

Ari-

(a) S. Leo epist. 62. Baron. ad ann. 431. n. 103.

Ariminensi actum est. Sic hæresis Nestoriana non solum in Synodo Ephesina, verum etiam in Chalcedonensi & Constantinopolitana iterum, iterumque damnata est; & de una, eademque fidei veritate quam multi Prophetæ vaticinati sunt? num ideo priorum Prophetarum falsa vaticinia, aut dubia, quia alij idem cecinere? Nihil ergo Pontificum auctoritati obstat, quod, quæ ipsi definiuerant, alia Concilia postmodum æquè deciderint, præsertim cum eorum decisiones, nisi Pontificis Romani auctoritas accederet, vanæ irritæque haberentur. Sed quid opus argumentis, quando ex allatis Patrum testimonijs constat, Concilia exequi tantum solita esse Pontificum Decreta, nec illis licuisse aliud pronuntiare, quam Roma præscripsisset? Quæ testimonia sive Dupinus legit, sive non legit, æquè reus est; si enim legit, quantæ pertinaciæ est, agnoscere veritatem, nec tamen admittere? si non legit, quantæ temeritatis scribere, quæ ignoret? Et planè legenti Dupinum palàm est, non aliam ei metam fuisse, quam Maimburgi argumenta (quæ in libello de Privilegijs Ecclesiæ Romanæ recitaverat) exscribere. & Latinitati tradere, nullâ interim veritatis aut curâ, aut noticiâ. Sed hæc ex dicendis adhuc clariora evadent.

VII. Anno CCCCXLIX. Celebrata est Synodus Chalcedonensis, cujus occasione non solum auctoritas Romani Pontificis in damnandis etiam extra Concilium Oecumenicum hæreticis, ac statuendis fidei dogmatibus, verum etiam summa Infallibilitas multiformem enituit, multisque testimonijs & exemplis probata est, ut ex dicendis patebit. S. Leo ad Patres Ephesi in causa Eutychetis congregandos: (a) *Fratres nostros Julianum Episcopum, Renatum Presbyterum, & filium meum Hilarium Diaconum nisi, qui vice meâ sancto Conventui interfuit, & communi vobiscum sententiâ, qua Domino sint placitura, constituant. Hoc est, ut primitus pestifero errore damnato etiam de ipsius, qui impudenter erravit, restitutione tractetur, si tamen sensus hæreticos, quibus imperita ejus fuit irrevocata, planè, aperteque propriâ voce & subscriptione damnaverit, quod etiam in Libello, quem ad nos miserat, est professus, spondens per omnia nostram se esse sententiam secuturum. Vides, Leonem jam prædamnâsse extra Concilium hæresin Eutychetis, nec suam jam prius prolatam sententiam Concilij arbitrio aut judicio subijcere, sed potiùs & modum, & substantiam*

(a) S. Leo epist. 15.